

Bland hovpoeter i cyberrymden

April är nationella poesimånaden i USA, instiftad 1996 av Academy of American Poets. Syftet med månaden är att öka allmänhetens kännedom om och uppskattning av diktkonsten, vilket i praktiken innebär allehanda aktiviteter och evenemang på grundskolor, bibliotek, barer, och så vidare. På Academy of American Poets hemsida finns en lista med 30 förslag på hur man kan fira 25-årsjubileet av poesimånaden på ett coronasäkert sätt. Till exempel kan man (#7) inleda virtuella möten eller virtuell undervisning med att recitera en dikt. Eller varför inte (#23) genomföra ett "guerrilla poetry project"? Klickar man på [länken](#) kommer man till Ed Maddens hemsida där han beskriver sitt "Rain Poetry"-projekt – han sprejar dikter på trottoarer i Columbia, South Carolina, med en särskild sprej som bara blir synlig när den utsätts för vatten.

Vartannat år sammanfaller poesimånaden med tillträddandet av en ny hovpoet i Santa Barbara, och i år var ett sådant år. Bara en dryg vecka innan "Spirits in the (Virtual) Air" hade sålunda Laure-Anne Bosselaar klivit ner från posten och lämnat över till Emma Trelles. Båda var på plats virtuellt och läste dikter.

Nationella poesimånaden är inte den enda traditionen i USA med uppgift att främja diktens plats i samhället. Som bekant har USA en "Poet Laureate". I våra dagar har varken posten eller termen någon direkt motsvarighet i Sverige eller svenskan – enligt Wikipedia "översätts uttrycket ofta till *hovpoet*". Hovpoet låter kanske lite lustigt i ett amerikanskt sammanhang, ett land som ju skapades för att komma bort från Europas monarkiska institutioner en gång i tiden, men okej. Nuvarande hovpoet i USA är Joy Harjo, den första amerikanska hovpoeten med rötter i USA:s ursprungsbefolkning.

Vad som kanske är mindre känt är att även de allra flesta delstater har hovpoeter. Men det slutar inte där: även i en del countys, ungefär motsvarande län eller härad, finns det hovpoeter, ja till och med på stadsnivå på sina ställen. Ed Madden innehar exempelvis posten i Columbia, South Carolina, vilket torde betyda att hans gerillaprojekt är sanktionerat av staden. I Santa Barbara instiftades institutionen 2005: Barry Spacks var den första.

Bosselaar, som alltså var hovpoet mellan 2019 och 2021, var först ut. Hennes egenskrivna dikt var en underfundig gåta vars svar var humle. Sedan läste hon en dikt av Henry Wadsworth Longfellow – jag tror bestämt att det var "King Witlaf's Drinking-Horn".

Jag vet inte exakt vad det var, men när evenemanget hade satt igång kändes det plötsligt ganska intimt, som om det var en privat tillställning där alla kände alla. Det kan ha varit den uppsluppna stämningen, de många skratten, de återkommande skålar. Det kan också ha varit Zoom – det är svårt att få till en publikkänsla i cyberrymden. Det hjälpte väl inte heller att de flesta åhörarna hade stängt av sina videokameror. Men hur som helst kände jag mig som en utomjording. Och att lära känna människorna på plats genom att mingla – tja, det fanns ju ingen plats till att börja med.

Bosselaar är förresten en expat från Europa, närmare bestämt från Belgien. Hon flyttade till USA 1987, har undervisat på flera program i kreativt skrivande och publicerat fyra diktsamlingar på engelska. Platser och platsmarkörer är

Santa Barbara är verkligen ingen storstad – med sina drygt 90 000 invånare intar staden en blygsam 87:e plats på listan över Kaliforniens största städer – men trots det verkar det finnas en levande poesiscen här. Flera etablerade poeter bor i området, av vilka många undervisar i kreativt skrivande vid allehanda utbildningsinstitutioner, såsom Santa Barbara City College och University of California, Santa Barbara. Det finns ett poesiförlag, Gunpowder Press, som bland annat har gett ut antologier med poesi om och från Santa Barbara. Det finns en litterär tidskrift, grundad 2018, som hittills har gett ut fem nummer: *Santa Barbara Literary Journal*. Och, som sagt, en hovpoet, vars uppgift är att främja poesisin, litteraturen och konsten på olika sätt – bland annat genom att, som Santa Barbara County Office of Arts and Culture specificerar på sin hemsida, agera talesperson för stadens "literary community" och "actively participate in ceremonial, educational, and cultural activities in the community".

För att lära
känna Santa
Barbaras

framträdande i Bosselaars poesi. I *The Hour Between Dog and Wolf* (1997) utspelar sig flera dikter i gamla, vackra, traditionstygda städer i Europa – Brygge, Paris, Avignon. I andra dikter förstår man att diktjaget reser runt i USA – Utah, Indiana, Colorado. I "Lost Souls Roaming" kör de genom Nevada:

*[...] I remember thinking how longing
runs through me, uproots, lifts, rushes
until it
reaches you, or crashes into your
absence
like tumbleweed against a fence.*

I Bosselaars senaste diktsamling, *These Many Rooms* (2019), är temat saknad: diktjaget bearbetar sorgen efter en bortgången make. Även här är platsen ständigt närvarande, men nu, bortsett från flamländska minnesbilder, begränsad till Santa Barbara. Saknaden sitter i väggarna, den följer med henne i bilen på motorvägen, på strandpromenader och gatuvandringar.

Men låt oss återvända till Zoom. Jag uppskattade "Spirits in the (Virtual) Air":

poesiscen
lite bättre tog
jag klivet ut i
cyberrymden
och deltog i
ett av de
evenemang
som
anordnades

för att fira den nationella poesimånaden:
"Spirits in the (Virtual) Air: Potent Potable Poetry." I det uppsluppna inledningsanförandet upplyste värden George Yatchisin deltagarna om att "Spirits in the Air" är ett årligt evenemang – det sjunde i ordningen – men att det brukar hållas på The Good Lion, en cocktailbar nere i stan. På grund av covid-19 fick vi i år nöja oss med Zoom, men Yatchisin uppmanade oss att stödja The Good Lion genom att köpa "to-go"-cocktails. Årligt talat förstod jag inte exakt vad han menade – hemleverans av cocktails? Något som visserligen inte skulle förvåna mig, givet att man kan beställa hem alkohol från närbutiker till sent på kvällen. Hur som helst låg Yatchisins uppmaning i linje med aftonens titel och tema – poesimånadens festligheter till ära skulle dikterna handla

fina läsningar, trevligt att se poeter framträda, kul att få en liten (förvisso väldigt liten) inblick i Santa Barbaras samtida poesi. Även om jag minns ganska få av de upplästa dikterna gillade jag att sitta där, framför laptoppen, och lyssna. Men hur uppsluppet och välorganiserat evenemanget än var, och hur lovvärt initiativet, var kanske just frånvaron av plats det mest framträdande. Som Trelles skriver i "Night of Telescopes":

*A house must hold ghosts, writing
Names across funereal woods and
windows
Good for viewing the lingering past.*

Det är inte bara kroppsnärvaron som försvinner i cyberrymden. Även spökena saknas.

Daniel Helsing, Santa Barbara, CA

(12 maj 2021)

om alkohol. De tio inbjudna poeterna hade fått i uppgift att välja ut två dikter som de skulle läsa upp: en egenskriven dikt och en dikt av någon annan (valfri) poet. Utöver poeterna dök totalt drygt 20 åhörare upp. I de små Zoom-rutorna kunde jag se att flera poeter faktiskt smuttade på cocktails. Yatchisin själv satt med sin laptop i en tom men stilig bar någonstans i Los Angeles, vill jag minnas. Jag firade genom att äta cannabisgodis – även det kan man få levererat hem till dörren i och med att cannabis legaliserades i Kalifornien i november 2016.

Sidor: 1 2 3 4 5 6

Populär Poesi stöds av

KULTURRÅDET

KULTURENS

© 2021 Populär Poesi | Drivs med Responsive Theme